

Mangel ved Langhoff, var Loddet selvfølgelig faldet til Fordel for Gimsing med det samme. Der er ikke heri en Udtalelse om, hvorvidt en Læge, der drak en Gang imellem, alligevel kunde faa et Embede eller ej. Det har jeg ikke ved den Lejlighed og ved den Ytring udtalt noget som helst om. Det var kun dette, at da alt talte til Fordel for Gimsing alligevel, kunde Langhoff ikke taale i denne Sammenhæng saa meget som et lille bitte Minus. Det ærede Medlem spurgte mig: Hvis Dr. Muus havde sagt, at der var kommet Klage fra Rosenørn-Lehn paa Embeds Vegne over Dr. Langhoff, vilde Ministeren saa have gjort noget? Ja, selvfølgelig, saa vilde jeg have spurgt hos Stiftamtet. Jeg beklager, at jeg ikke har gjort det, saa havde jeg faaet fuld, rigtig Besked, og saa havde denne Sag aldrig eksisteret. Jeg tror ogsaa, at det ærede Medlem kom ind paa dette, om jeg ansaa det for tilstrækkeligt, at en Mand en enkelt Gang var beruset. Alt maa ses under de Omstændigheder, under hvilke det passerer. Jeg mener, at naar en Distriktslæge i en Provinsby som Saksjøbing, en saa lille By, en Søndag Formiddag bevislig efter at have soldet hele Natten viser sig beruset offentlig paa Gaden, saa at det vækker Forargelse, og det bliver omtalt i Byraadet, saa er Manden umulig dernede. Det viste sig ogsaa, at han blev det, netop paa Grund af denne Sag.

Det ærede Medlem talte dernæst om Dr. Erslev og sagde: Der kunne ærede Medlemmer af Tinget se, hvorledes Ministeren handlede, der kaldte han øjeblikkelig Erslev tilbage, og der var dog egentlig ikke Fare ved at lade ham blive siddende paa Anholt. Det ærede Medlem udtalte vistnok ogsaa, at han havde sagt, at han ikke vilde sende ham der over, men det havde Dr. Muus og Norrie gjort alligevel trods Protesten fra det ærede Medlem. Jeg har forrige Aar udtalt mig om, hvorfor den paagældende blev kaldt tilbage, og har udtrykkelig sagt, at det var ikke, fordi jeg dannede mig et Skøn om den paagældende Mands Morfinisme og underkendte Sundhedsstyrelsens Afgørelse paa det Omraade, men det var paa Grund af ganske særlige Forhold. Der sad paa Anholt en Læge, som havde skrevet et Brev, der gav et absolut Indtryk af, at Manden var sindssyg, og Sundhedsstyrelsen vilde straks have mig til at tvangsindlægge ham, kan jeg huske. Det kunde jeg ikke gøre, det havde jeg ikke den fjerneste Ret til. Men Professor

Christiansen var saa elskværdig at rejse der over og faa Manden til at rejse med til Aarhus-Anstalten, og der blev han frivillig indlagt. Da jeg kom der nogle Dage efter, og han spurgte mig, om han maatte gaa, saa sagde jeg: Ja, naar som helst. Det viste sig senere, at om denne Læge turde ingen rigtig erklære, at han var saa sindssyg, at han ikke kunde blive i Embedet. Forhandlingerne vare meget vanskelige, og det var meget tvivlsomt for mig, hvorledes jeg skulde træffe Afgørelsen. Jeg havde mange Forhandlinger med Sundhedsstyrelsen den Gang. En af Faserne var den, at han kunde blive i Embedet paa Anholt, naar en af hans paarørende vilde rejse bort fra Anholt. Man mente, at den paagældende havde en daarlig Indflydelse paa hans Sindstilstand; naar vedkommende var der, blev Manden sær og umedgørlig og det kunde slaa over i en mildere Form for Sindssyge. Den paagældende Læge blev fjernet foreløbig derfra. Nu synes jeg rigtignok, man maa sige, hvad jeg sagde i Fjor her i Rigsdagen, at det netop i dette Tilfælde vilde se meget mærkeligt ud, hvis vi, medens han var her i København, var suspenderet eller havde Ferie, hvad man vil kalde det, i Stedet for ham sendte til Anholt en Mand, der var Morfinist paa det paagældende Tidspunkt; saa synes jeg, at Anholt-Boerne kunde have haft Grund til at klage over denne Maade at hjælpe dem paa. Men nu hørte de ærede Medlemmer af det ærede Medlem, der, saa vidt jeg ved, er Tingets eneste lægekyndige Medlem, et smukt Foredrag om Morfin. De hørte ham skildre, hvorledes en Mand, der een Gang var bleven Morfinist, ikke eller saa at sige aldrig kom sig. Ved Masser af Eksempler kunde han vise og godtgøre, hvorledes de endte som Selvmordere. Og da han anden Gang havde Ordet i Aften sagde han, at en Mand, der har været Morfinist, retter sig saa at sige ikke mere. Den 25. Januar 1911 udtalte det ærede Medlem her i Tinget: „Det er vel bekendt, at Morfinister kunne rette sig fuldstændigt lige saa vel som Alkoholister“, — nu kunne De dømme om det ærede Medlems Udtalelser. Jeg ved nu altsaa ikke, hvilken af disse Udtalelser jeg skal lægge til Grund for mine Slutninger. Og han føjede til, ja, jeg kan godt tage det med, — det findes Sp. 3226, hvor enhver kan læse det, for at der ikke skal blive Tale om urigtigt Citat —; „Og et Ophold under gode Forhold paa en saadan lille Ø som Anholt kunde maaske støtte ham i hans